

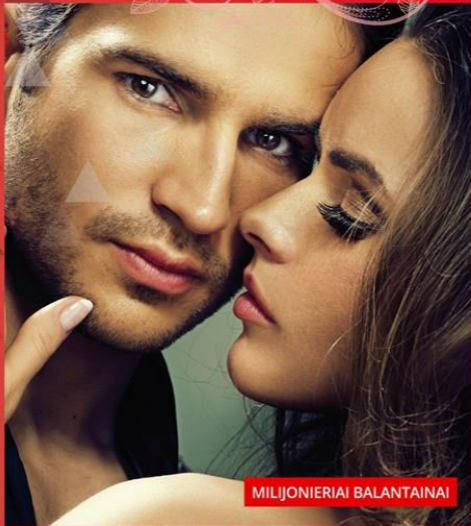
Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

JOSS WOOD

Ką nutylėjo jo buvusioji?

2019 sausis–kovas

MILIJONIERIAI BALANTAINAI

Joss Wood
(Džos Vud)

**KĄ NUTYLĖJO
JO BUVUSIOJI?**

Keturių knygų serija
„Miljonieriai Balantainai“
Pirma knyga

Versta iš Joss Wood,
His Ex's Well-Kept Secret, 2017
© Joss Wood, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Audra Virbalytė, vertimas iš anglų kalbos, 2018
© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0449-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

Prologas

Prezidentiniuose nediduko, bet prabangaus Milano viešbučio, įsikūrusio Via Manzoni¹ gatvėje, apartamentuose Džagerio Balantino ranka nuslydo švelnutėle lieknos moters nugaros oda.

Puikios medvilnės antklodė dengė Paiperės klubus, apgulė užpakaliuką. Džageris nepajėgė susivaldyti jos nelietęs, mėgavosi po šiurkščiu delnu jausdamas šiltą odą. Į savo viešbučio kambarius jis buvo parsivedęs ne vieną moterį, tikriausiai gerokai daugiau, nei turėtų, ir nors Paiperė tikrai nebuvo gražiausia jo lovoje atsidūrusi moteris, ji neabejotinai labiausiai jį traukė. Nuo tada, kai ji įžengė į jo gyvenimą prieš pusantros dienos, Džageris daugiau apie nieką kita negalvojo.

Išskirtinių brangakmenių – deimantų, rubinų, opalų, smaragdų ir daugybės kitų – briaunos ir spindesys traukdavo ir išlaikydavo jo dėmesį. Moterys? Ne taip labai. Kaip ir masinei rinkai

---

¹ Milane esanti gatvė, kurioje yra įsikūrę daugybės prabangių mados butikų (čia ir toliau – vert. pastabos).

skirti, dailiai išpjauti ir gerai nušlifuoti, tačiau niekuo neypatingi deimantai. Jei visgi jo akį patraukdavo dailesnė nei kitos, jis pasimėgavodavo ir keliaudavo sau.

Tačiau Paiperę jis kažkodėl lygino su nepriekaištingu bespalviu deimantu, rečiausiu visame pasaulyje. Kvaila, nes jis juk žinojo, kad jo laukia dar daugybė dailesnių brangakmenių; niekada nepamesdavo galvos dėl spindinčių akmenėlių ar svaiginamai išsikvėpinusių gražuolių.

Paiperė Mils privertė Džagerį susimąstyti, ar jis pasiruošęs surizikuoti ir pamiršti šaltą protą.

Šiuo metu jau turėtų būti grįžęs į Niujorką, pamanė Džageris, suirzęs dėl tokių minčių. Ketino pasilikti Milane tik iki vakar vakaro. Tačiau kai pamatė Paiperę *Balantino ir kompanijos* filiale, iš po trumpo sijonėlio kyšančios ilgos kojos patraukė jo dėmesį. Jos buvo sukurtos, šventai tikėjo jis, apsivyti jį per klubus.

Šviesiose žaliose akyse spindintis protas jį suintrigavo, nosytę nusėjusios strazdanėlės užbūrė.

Grožėdamasis jos kūnu Džageris įsigeidė priversti ją šaukti, kol visas Milanai žinos jo var-

dą.

Paiperė užsiminė apie mėlynus akmenis, šeimos paveldėtus safyrus, tačiau Džageris negalėjo atplėšti akių nuo jos veido ir beveik nesiklausė, ką ji sakė. Tada ji nusišypsojo ir dešiniajame skruoste pasirodžiusi duobutė akimirksniu iššlavė visas mintis apie karatus ir spalvas iš galvos. Užgniaužė kvapą, vaizdas prieš akis išsiliejo, ir Džageris suprato, kad neišskris iš miesto, kol nenusives jos vakarieniės.

Ir į lovą.

Po trisdešimt šešių valandų ir trijų pasimatymų – vakarieniės, pietų ir dar vienos vakarieniės – juodu jau mėgavosi labai karštu, labai smagiu seksu. Džagerio nykštys pakilo dešiniu jos užpakaliuko žanduku, užtruko ties ant šlaunies susimetusia medžiagos raukšlele ir grįžo atgal.

Šis laikas – pusantros dienos – geriausias jo gyvenime, kol kas.

Džageris pasilenkė ir pabučiavęs jai petį nubraukė nuo veido ilgą, ką tik nukalto varinio cento spalvos plaukų sruogą. Paiperė nusirideno į savo pusę ir pažvelgęs jai į akis Džageris pasijuto tarsi įžengęs į paslaptingo miško

tankmę. Jos žvilgsnis nuslydo nuo jo veido, rikošetu atšoko nuo jo kūno ir apsistojo prie akvarelės ant tolimosios sienos. Taigi, karštuolei panelei Mils ne itin sekasi palaikyti mandagų pokalbį po sekso. Ir kodėl tai priverstė jį nusišypsoti?

Paiperė atsisėdo ir prisidengė antklode.

- Mmm... kaip keblu.

- Nebūtinai taip turi būti, - tarė Džageris.

Paiperė susigrūdo antklodę po pažastimis, ranka persibraukė plaukus ir vėl pasitaisė antklodę.

- Gal galime šnektelėti apie tai, dėl ko aš atsiradau Balantainų įmonėje? - paklausė Paiperė.

Džageris žinojo, kaip geriau jie galėtų panaudoti šį laiką, tačiau jei kalbos apie akmenis padės jai atsipalaiduoti, jis nesipriešins.

- Gerai, pakalbėkime apie safyrus, - Džageris išsiritė iš lovos ir pasičiupo savo trumpikes nuo grindų. Apsimovęs nužingsniavo į vonios kambarį ir nuo kabliuko ant durų nukabino akinamai baltą medvilninį chalata. Jam išskleidus chalata, susidrovėjusi Paiperė išslydo iš lovos ir įkišo rankas į rankoves. Džageris ją apsuoko, susiautė chalato skvernus ir suveržė

diržu liekną liemenį.

Atsispyręs impulsui pabučiuoti Džageris paėmė Paiperę už rankos ir nusivedęs į apartamentų svetainę supylė išlaikyto kabernė likučius į taurę. Paiperė paėmė taurę ir įsitaisė sofas kampe pasikišdama po užpakaliu basas pėdas raudonai lakuotais nagais. Jis paskanaavo tų pirštukų, išragavo kiekvieną jos kūno centimetrą. Nubučiavo blauzdas, paragavo vidinių šlaunų saldumo, kaitrios jos šerdies.

Ir beprotiškai troško tai pakartoti.

Taip ir padarys – naktis dar nesibaigė.

Nusprendęs, kad jam reikia viskio, įsipylė jo per du pirštus į taurę, atsisėdo priešais Paiperę ir mintyse ėmė melsti ją paskubėti.

– Kaip sakiau, turiu keletą safyrų, paveldėtų iš motinos giminės.

– Apie kelis akmenis kalbame? – paklausė Džageris ilsindamas rankas ant šlaunų.

– Dešimt. Jų buvo dvylika, tačiau mama du pardavė prieš trisdešimt metų, norėjo duoti tėvui pinigų, kad jis galėtų pradėti savo verslą.

Džageris suprato, kad nežino nieko nei apie ją, nei apie jos šeimą. *Man to ir nereikia, daugiau jos nepamatysiu.*

- Dauguma akmenų yra maždaug dviejų su puse centimetrų dydžio, vieni didesni, kiti mažesni, - toliau kalbėjo Paiperė.

Didesnis nei dviejų su puse centimetrų safyras? Kažin.

- Ar jie išpjauti? Neišpjauti?

- Mažesni išpjauti. Yra vienas... įspūdingas.

Džageris žinojo, kad žmonės linkę perdėti, ypač kalbėdami apie brangakmenius. Akmenys greičiausiai perpus mažesni. Pažvelgęs į Paiperę ir pamatęs jos akyse tą susižavėjimo kupiną žvilgsnį jis atsiduso. Jei ji būtų koks kitas žmogus, paprasčiausiai būtų jai pasakęs, kad brangakmeniai greičiausiai netikri. Tiek ir tokių safyrų, kaip ji apibūdino, būtų kruopščiai užregistruoti. Mažai tikėtina, kad šitokie išskirtiniai brangakmeniai būtų paveldimi iš kartos į kartą, nebent turima ryšių su karališkąja šeima.

Svajingai žvelgdama Paiperė glaudė prie krūtinės taurę vyno, ji nenumanė apie Džagerio skepticizmą.

- Ak, Džageri, jie tokie gražūs. Sodrios mėlynos spalvos, švelnūs it aksominiai ir, Dieve, tokie puošnūs. Tenoriu juos liesti, laikyti, žiūrėti į juos.

- Sunku kalbėti apie akmenis, kurių nemačiau, tačiau, tavim dėtas, pernelyg daug nesitikėčiau, - išsisukinėdamas pasakė jis.

- Turiu jų nuotrauką. Gal galėtum pažiūrėti? - paklausė Paiperė.

Džageris linktelėjo, o kai Paiperė pasilenkė norėdama pasiimti rankinę, atsiduso. Chalatas glotniai apgulė jos širdelės formos užpakaliuką, atidengė šlaunis. Jis pajuto, kaip sujudus varpai trumpikėse pasidarė ankšta. Poreikis panirti į jos karštį buvo labai stiprus.

Atsipalaiduok. Dar spėsi pasimėgauti. Kartą, gal du, kol grįš į tikrąjį gyvenimą.

Paiperė atsisėdo ant jo kėdės ranktūrio, jos pirštai bėgiojo telefono ekranu. Ji padavė telefoną jam ir Džageris susivokė žiūrįs į mėlynos spalvos pliūpsnį ant juodo aksomo. Akimirką jo širdis stabtelėjo, o ranka, kai ištiesė ją norėdamas padėti taurę ant stalo priešais, suvirpėjo.

Džageris priartino nuotrauką ir sutelkė žvilgsnį į didžiausią iš išpjautų akmenų. Nuotraukos kokybė buvo ne pati geriausia, tačiau brangakmenio spalva gniaužė kvapą.

- Iš kur, sakei, juos gavai? - paklausė jis. *Pasakyk, kad, tavo manymu, jie iš Kašmyro, nes,*

velniai griebtu, gali būti, kad esi teisi.

- Iš motinos dėdės. Jis buvo Britų armijos kareivis. Šeimos legenda byloja, kad šie akmenys iš Kašmyro.

Taip!

Išlik ramus, - paliepė sau Džageris. - Jeigu atrodo per gerai, kad būtų tikra, greičiausiai taip ir yra. Tačiau spalva ir jos šeimos istorija leidžia manyti, kad šie akmenys gali būti tikri.

- Ką dar žinai apie pirmąjį savininką?

- Tik tai, ką pasakiau, - tarė Paiperė. Ji bakstelėjo telefono ekraną pirštu. - Na, ką manai? Ar jie galėtų būti tikri? Kiti prekiautojai brangakmeniais, kuriems rodžiau, sako, kad jie netikri.

Aišku, kad jie taip sako. Ji jauna, graži, lengvas grobis. Jie pasiūlytų jai menką sumą, perparduotų brangakmenius ir gautų gražaus pinigų.

- Neprasidėk su gobšiais prekybininkais, - suniurnėjo jis.

- Tačiau ar, tavo manymu, jie bent šio to verti?

Gal ji atėjo į *Balantainą ir kompaniją* ketindama juos parduoti. *Jeigu* akmenys nesuklastoti, jis neabejotinai norėtų juos įsigyti. Prisi-

dengęs ištobulinta „tai man visai nepadarė jokio įspūdžio“ veido išraiška, nes jo užsidegimas dažniausiai lemdavo išpūstas kainas, jis nusišypsojo Paiperei.

- Nežinau. Sunku pasakyti iš nuotraukos. Parodyk man juos, kai grįšime į Valstijas. Gali atsiųsti nuotrauką?

- Žinoma.

Džageris pasakė jai savo telefono numerį ir po dvidešimties sekundžių pasigirdęs pyptelėjimas pranešė, kad jis gavo nuotrauką.

- Labai viliausi, kad jie netikri, - niūriai tarė Paiperė.

Tokio dalyko jam neteko girdėti iš jokio potencialaus pardavėjo.

- Kodėl, po galais, tu nenori, kad akmenys, galintys uždirbti tau daug pinigų, būtų tikri? - metė Džageris.

- Tada jausčiau moralinę pareigą parduoti juos tikslingai - taip galėčiau padėti savo... padėti finansinių problemų turinčiam žmogui.

- Tavo gyvenime yra žmonių, kurie turi milijoninių skolų?

Paiperė suraukė nosytę.

- Jie šitiek verti? Ne, pasakyk, kad taip nėra!

- Galėtų būti, jeigu tai tikrai Kašmyro safyrai.

Tačiau per daug nesitikėk, – perspėjo Džageris.

– Gal man reikėjo sutikti su pirmu gautu pasiūlymu. Man siūlė tūkstantį už akmenį, – sumurmėjo Paiperė.

Dešimt tūkstančių dolerių? Džagerį net supykino. Jis mėgino išlikti ramus, stengėsi nereaguoti perdėtai entuziastingai, bet žinojo, jautė giliai širdyje, kad tai gali būti jo viso gyvenimo atradimas. Jeigu tie akmenys tikri, jie ypatingi.

– Ar gali pažadėti atnešti juos man, kai tik grįši į Niujorką? Niekam kitam? – jis negalėjo leisti, kad tie akmenys išsprūstų jam iš rankų.

Paiperė linktelėjo.

– Žinoma.

– Paskambinsiu tau suderinti laiko.

Paiperė permetė kojas per kėdės ranktūrį ir kulnais įsirėmė į nuogą Džagerio šlaunį. Jų žvilgsniai susitiko, ir pažiuro kibirkštys.

Matydamas jos akyse degantį geismą Džageris kyštelėjo ranką jai tarp šlaunų ir sudejavo pajutęs glotnaus kūno šilumą. Jis prasižiojo ketindamas paklausti, ar dar pamatys ją, ne tik Balantainų įmonės filiale Niujorke. Tada susiraukė. Kodėl ji ir kodėl dabar?

Daugiau nei dešimt metų, nuo tada, kai buvo vos dvidešimties su trupučiu – išsikapstęs iš gilios, tamsios duobės, į kurią jį nubloškė netektis ir sielvartas – jis retai kada susitikdavo su moterimi daugiau nei trims ar keturioms naktims. Nenorėjo suteikti lūkesčių, nenorėjo, kad kuri nors iš laikinų meilužių imtų tikėtis, jog jų santykiai gali tapti pastovūs. Pastovumą kartą jis jau išbandė. Jis labai trumpai buvo tėvas, o kai dukrelė Džesė mirė, neteko ir savo mylimosios.

Pastovumas dabar jam siejosi su niežulį keliančiu per mažu paltu.

Kodėl būdamas su šia seksualia nepažįstama švaisto laiką galvodamas apie dukrelę ir mylimą moterį, kurių neteko? Jis nuoširdžiai mėgavosi lengvu pašnekesiu su Paipere, žavėjosi jos puikiu humoro jausmu, o seksas, vėlniai griebtų, pranoko visus lūkesčius. Trys rimtos priežastys, dėl kurių nebegalės su ja matytis, kai grįš į Niujorką.

Paiperė jam pernelyg patinka... todėl turės judėti toliau.

- Kada grįžti namo? – paklausė Džageris.
- Mano skrydis ryte....